

— Tôi muốn anh trình với Tòa về mối tình giữa anh và nữ nhân viên giao liên Y. 43.

Lê Tùng thở dài, giọng buồn xa xăm :

— Hơn một lần, tôi đã xin anh để cho nàng yên. Dầu sao, nàng đã thành người thiên cổ. Tôi không được phép quật mồ xác chết. Tôi van anh lần nữa...

— Anh quen nàng trong trường hợp nào ?

— Ra Bắc, tôi được lệnh tiếp xúc với nhân viên giao liên Y. 43. Đến khi gặp gỡ, tôi mới biết Y. 43 là phụ nữ.

— Khá đẹp.

— Vàng.

— Bao nhiêu tuổi ?

— 22.

— Nàng yêu anh, hay anh yêu nàng trước ?

— Tôi không nhớ rõ. Theo nội quy, tôi không được thân mật với nhân viên phụ nữ. Nàng cũng vậy. Song không hiểu sao chúng tôi lại thân mật với nhau. Tôi không hề tỏ tình với nàng, nàng cũng không hề nói với tôi là nàng yêu tôi. Nhưng trên thực tế, chúng tôi yêu nhau đắm đuối. Thoạt đầu chỉ là những cuộc hẹn hò tầm thường... song, anh còn lạ gì, nghề tình báo là nghề ban đêm, chúng tôi lại phải gặp nhau trong phòng vắng, tại nơi kín đáo.

— Ở đâu ?

— Đau lòng tôi lắm, anh ơi !

— Anh phải nói. Nói hết. Vì cuộc tình duyên giữa anh và Y. 43 là bố được soi sáng sự thật.

— Ở Hàng Buồm. Tôi có một căn phòng bí mật ở lâu ba cuối phố Hàng Buồm. Phòng thuê của một

cặp vợ chồng Minh hương. Mỗi khi rỗi rãi, tôi thường hẹn nàng tới đấy.

— Còn tôi đâu nữa ?

— Một căn phòng khác ở gần trạm xe điện Kim liên.

— Anh biết đời tư của nàng không ?

— Không.

— Anh nói dối.

— Dĩ nhiên trong những phút đầu gối, tay ấp, nàng đã tâm sự với tôi, song chưa bao giờ nàng nói rõ gia cảnh.

— Hừ, để tôi nói anh nghe cho đỡ ấm ức. Nàng cao 1m55, nặng 41 kilô, mắt to và đen, mũi dọc dừa, da trắng như trứng gà bóc, môi trái tim, hai răng chó xinh xắn, một nút ruồi thiên nhiên ở má trái, hai nốt ruồi đỏ ở...vú.

— Té ra anh là...

— Đừng hỗn xược. Con người vô sản thuần túy như tôi không sống mèo mả gà đồng như giai cấp tiểu tư sản các anh. Không, nàng không phải là người yêu của tôi. Mà là nhân viên. Phải, nhân viên nhị trùng. Nàng yêu anh thật đấy, song nàng vẫn phải làm tròn bổn phận do tôi giao phó. Đêm ấy, tôi dự định bắt anh thì Phan Thiệu đã ra tay trước. Hắn bắt nàng trước khi nàng dẫn tôi đến chỗ hẹn. Phan Thiệu bắt Y. 43 là để cứu anh. Phan Thiệu cứu anh vì hắn cũng là nhân viên của ông Hoàng.

Lê Tùng bàng hoàng, bờ hơi lấm tấm trên trán. Không thêm đề ý tới chàng, Bùi Việch hướng lên bàn chánh thẩm, giọng sang sảng :

— Thưa, xuyên qua những bằng chứng vừa

được trình bày, qui Tòa đã thấy vai trò của Phan Thiện. Tôi còn thêm nhiều bằng chứng khác nữa. Bộ Tổng tư Lệnh biệt phái tôi sang vụ Lê Tân sau khi phủ Chủ tịch nhận được một số tin tức cho biết Phan Thiện là tai sai nằm li của địch. Âm thầm nhưng kiên nhẫn, tôi gài người tại một vài nơi quan trọng, với ý định bắt Phan Thiện quả tang.

Nhưng hẳn là con cáo thành tinh. Thiếu tá Phan Lộ, cộng sự viên của tôi, bắt được 307 tại Bến Hải, và nắm được một số bí mật thì bị đầu độc chết trên đường về Hà nội. Hẳn sai giết Phan Lộ vì sợ tôi khám phá ra sự thật.

Hẳn lại sai giết viên đội trưởng duyên hải ở Cửa Tùng mặc dầu nạn nhân là đàn em trung hành của hẳn. Vì sợ tôi biết rằng cuộc phục kích ngoài bãi biển mang tính chất hoàn toàn giả tạo.

Thưa qui Tòa, rõ ràng Phan Thiện là tay sai của gián điệp miền Nam. Đáng lý ra dùng phi cơ đưa 307 và 308 về Miền Nam thì ông Hoàng lại bắt họ vượt sông Bến Hải, và 308 lại bị ông Hoàng lừa vượt khúc sông được chúng ta canh phòng nghiêm mật nhất. Đáng lý ra tàu ngầm xi gà phải vào sát bờ đón 309 thì lại đậu ngoài khơi, cho xuồng cao su vào điều này chứng tỏ rằng ông Hoàng biết trước cuộc phục kích. Cuộc phục kích do ông Hoàng ra lệnh cho Phan Thiện tổ chức để giết 309.

3 nhân viên ưu tú 307, 308, 309 bị hy sinh là do gia tăng uy thế của Phan Thiện trong guồng máy phản gián Miền Bắc. Nếu bộ Tổng tư lệnh thiếu sáng suốt, không cử tôi sang phụ tá Phan Thiện để coi chừng hẳn từng giây, từng phút, thì ngày nay Miền

Bắc thân yêu của chúng ta đã biến thành giang sơn của ông Hoàng.

Phan Thiện xảo quyết lắm ! Nghe phong phanh tôi gửi báo cáo lên Trung ương, hẳn lạm quyền chỉ huy bắt giam tôi. May nhờ sự phản kết sáng suốt của Trung ương, tôi được trả tự do và Phan Thiện tạm thời vào khám. Hẳn vào khám chưa đủ đền tội. Hẳn phải bị tử hình. Tử hình vì đã ăn lương của địch để phá hoại nước Việt nam dân chủ cộng hòa...

Chánh thẩm ngắt lời :

— Đại tá vừa nói là bị can ăn lương của địch ?

Mất đại tá Bùi Vinh sáng rực :

— Vâng, bị can Phan Thiện đã ngửa tay nhận lương của địch. Nếu tôi không khám phá ra kịp thời, Phan Thiện còn tác hại gồm ghê hơn nữa. Sự phản bội hèn hạ của hẳn có thể xô đẩy hệ thống an ninh của ta vào vòng suy sụp...

Chánh thẩm lại khoát tay :

— Tòa muốn đại tá đưa bằng cứ. Bị can Phan Thiện nhận tiền của ai, và nhận cả thấy bao nhiêu tiền ?

Bùi Vinh nói với Lê Tùng :

— Anh hãy khai sự thật với Tòa.

Lê Tùng tỏ vẻ ngạc nhiên :

— Tôi chưa hề khai rằng Phan Thiện lãnh tiền của ông Hoàng.

— Vậy anh vâng lệnh ông Hoàng chuyển ngân qua Vạn tượng, Hồng kông và Nam vang bao nhiêu ?

— Tôi đã nói rồi.

— Bây giờ, phiền anh nhắc lại.

— 45.000 đô la Mỹ trong vòng ba tháng.

- Có hột soàn không?
- Có. 8 hột, trị giá tổng cộng 22.000 đô la nữa.
- Nghĩa là cả đô la và hột soàn là 67.000 đô la.

- Phải.

Chánh thẩm Nguyễn chí Thanh đập tay xuống bàn :

- Lê Tùng ! Anh trao tiền và kim cương cho bị can Phan Thiện phải không ?

Lê Tùng đáp :

- Không.

- Hừ. vậy anh trao cho ai ?

- Cho Nêlô, Sambát và Phumê.

- Ba người này là ai ?

- Có lẽ là một người.

Phan Thiện chồm dậy phản đối :

- Trần trọng lưu ý qui Tòa. Bùi Vinh sẽ tìm cách kết luận rằng Nêlô, Sambát và Phumê là tôi. Kỳ thật ..

Chánh thẩm lớn tiếng :

- Yêu cầu bị can ngồi xuống và giữ thái độ kính trọng tòa án. Khi nào Tòa cho phép, bị can mới được phép nói. Lần sau, nếu còn tự tiện sẽ bị đuổi ra ngoài, không còn dịp nào bào chữa nữa. Lê Tùng ! Căn cứ vào đầu, anh dám nói Nêlô, Sambát và Phumê là một ?

- Trong cuộc thẩm vấn đầu tiên tại Hồng-kông, tôi chưa dám kết luận rằng ba người này là một, nhưng mấy ngày gần đây, lục lại trí nhớ, tôi nhận thấy có lẽ đúng. Vì cô Huệ Lan, nhân viên ban H-4, được lệnh xếp chung ba vụ trả lương này vào một hồ sơ.

- Việc sắp xếp hồ sơ trả lương ra sao ?

- Thừa trên nguyên tắc, mỗi nhân viên được dành một hồ sơ riêng.

- Nhân viên được mang nhiều tên khác: nhậu hay chỉ được mang một tên thôi ?

- Trên nguyên tắc, họ phải mang nhiều tên giả. Nhất là nhân viên nhị trùng hoạt động tại Bắc Việt.

Chánh thẩm ngoảnh sang Bùi Vinh :

- Đại tá có bằng chứng nào về việc Nêlô Sambát và Phumê là bị can Phan Thiện ?

- Thừa, Lê Tùng gửi tiền tại ngân hàng Đông kinh ở Vạn tượng ngày 15-8, tại ngân hàng Anh quốc ở Hồng kông ngày 11-9, tại ngân hàng Pháp-Hoa ở Nam vang ngày 5-10. Và tiền đã được rút ra hai, hoặc ba ngay sau. Thừa quý Tòa, tôi đã yêu cầu Lê Tùng, viết thư cho các ngân hàng kể trên, và họ đã trả lời. Bản chính của thư trả lời đang được để trước mặt quý Tòa.

Tôi xin mạn phép quý Tòa để đọc một bức thư do Lê Tùng gửi cho ngân hàng Đông kinh và thư trả lời của ngân hàng này.

Mani ngày...

Kính gửi ông Giám đốc Ngân hàng Đông kinh Vạn tượng

Lào quốc.

Thưa ông Giám đốc.

Cách đây 15 ngày, tôi viết thư cho quý ngân hàng đề hỏi về kết toán trương mục của tôi. Có lẽ vì thư bị thất lạc nên không thấy quý ngân hàng phúc đáp.

Sáng mai, tôi đi Hồng kông và sẽ lưu lại đó

một tháng. Tôi trân trọng yêu cầu quý ngân hàng gửi tới khách sạn Vanda, số 3 đường College Road, phòng 215, cho tôi biết số kết toán kê trên.

Trân trọng.

Mita.

Và sau đây là thư trả lời:

Vạn tượng ngày...

Kính gửi ông Mita.

Chúng tôi rất tiếc là không nhận được quý thư đầu tiên nên không thể trả lời đúng kỳ hạn. Thế theo lời quý ông yêu cầu, chúng tôi xin gửi đến khách sạn Vanda:

Ngày 18-8, ông Nélo đã tới ngân hàng, rút 12.000 đô la. Hiện nay, trương mục số AZ. 3452 của quý ông còn lại 765 đô la.

Tin tưởng đã làm quý ông vừa lòng

Trân trọng.

Ấn ký: Giám đốc Ngân hàng Đông kinh.

Thưa quý Tòa, 2 phúc thư kế tiếp của ngân hàng Anh quốc và Pháp-Hoa cũng được viết theo lẽ lối tương tự. Những phúc thư này chứng tỏ 45.000 đô la và 8 viên kim cương đã được lấy khỏi các ngân hàng ngày 18-8, 12-9 và 8-10.

— Phan Thiện đích thân tới ngân hàng?

— Thưa vâng. Phan Thiện xuất ngoại từ trung tuần tháng 8 đến trung tuần tháng 10, qua các nước Ai lao, Căm pu chia, Mã lai á, Ấn độ, Pa kit tăng, Népan, Miến điện, Hồng kông, Nhật bản, Triều Tiên, và trước khi hồi hương, ghé lại Trung quốc và Căm pu chia. Mục đích của chuyến đi này là thanh tra hệ thống điệp báo của ta.

Phan Thiện đã lợi dụng một công đôi việc. Lợi

dụng chuyển thanh tra để lãnh lương của ông Hoàng. Theo báo cáo của các cơ sở ngoại giao công khai và tiêu tố tình báo bí mật của ta gửi về thì Phan Thiện đã cáo ốm để ở lại khách sạn ngày 18-8 tại Vạn tượng, ngày 12-9 tại Hồng kông và ngày 8-10 tại Nam vang. Hắn cáo ốm để lên ra ngân hàng..

Một sự yên lặng ghê gớm đè nặng xuống phiên tòa. Mặt chánh thẩm đang hồng hào bỗng đỏ gay. Phan Thiện cúi đầu giữa hai người gác đeo súng lục.

Chánh thẩm cất tiếng:

— Bị can Phan Thiện? Chứng cứ đưa ra đã quá đầy đủ, Tòa không muốn kéo dài thêm nữa. Bị can còn muốn nói điều gì nữa không? Nếu không, Tòa sẽ gọi thêm nhân chứng.

Giọng Phan Thiện run run:

— Một lần nữa, xin các đồng chí xét lại cho tôi nhờ. Oan tôi lắm, các đồng chí ơi... Gián điệp đế quốc đã bịa đặt chứng cứ để diệt tôi. Thật là tình ngay lý gian...

Chánh thẩm sáng giọng:

— Bị can không được phép gọi Tòa là đồng chí. Cảnh vệ đâu? Đưa nhân chứng vào.

Mọi người đều quay lại cánh cửa hông.

Lê Tùng bàng hoàng như bị đánh vào gáy.

Chàng không ngờ.

Thật vậy, chàng không thể ngờ nàng lại là nhân chứng. Chàng không thể ngờ nàng có mặt tại Hà nội.

Trước khi rời Tân sơn nhất, chàng đã khấn khoản yêu cầu Lê Diệp trình lại với ông Hoàng là

chàng sẵn sàng hy sinh cho đại cuộc. Song nàng phải được để ở ngoài nội vụ. Vì nàng là người đàn bà đáng thương. Vì nàng là người đàn bà vô tội.

Lê Diệp đã cam kết với chàng. Song sự thật bằng xương bằng thịt trước mắt đã xác nhận một cách hùng hồn rằng Lê Diệp đã lừa chàng.

Văn Bình đã lừa chàng.

Ông Hoàng, tổng giám đốc sở Mật vụ, đã lừa chàng. Mọi người chỉ nghĩ đến công việc, mà quên tình cảm. Quên lời hứa. Quên danh dự. Quên tất cả.

Lê Tùng không thể chịu đựng được nữa. Mặt chàng tái dần, tái dần. gân tay chàng run run, run run...

Nàng mặc đồ đen bằng hàng nội hóa, đầu cũng thắt băng-đô màu đen. Không hiểu vô tình hay cố ý nàng mặc đồ đen. Đồ đen là đồ tang phục. Có lẽ nàng đến đây để tang cho chàng. Có lẽ nàng đoán biết chàng sẽ chết. Chết vì sự phản bội của sở Mật vụ mà chàng tin tưởng, tin tưởng thành tâm và sắt đá. Sự kinh nể và thương yêu đối với ông Hoàng đã tan biến trong lòng Lê Tùng. Chàng bỗng thấy căm ghét ghê tình báo thám tặc.

Nàng từ từ bước vào phòng xử.

Thường ngày nàng đã gầy, hôm nay nàng lại gầy hơn. Đôi vai xương xương của nàng như tóp hẳn lại. Đôi mắt nghịch ngợm và làn môi cong cong nũng nịu đượm vẻ buồn phảng phất. Đường như từ nhiều ngày nay, nàng quên trang điểm khiến quầng mắt sẫm hoắm, và làn môi nhợt nhạt. Nàng mới 25 tuổi, cái tuổi dẹt mộng thần tiên, thế mà Lê Tùng tưởng nàng trên 30.

Trời ! Xa chàng hơn một tuần, Huệ Lan đã già hơn 5 tuổi... Như bị điện giật, Lê Tùng kêu lên :

— Lan. Em Huệ Lan.

Nghe chàng kêu, nàng đứng khựng lại. Trong nháy mắt, nàng nhận ra chàng. Vẻ mặt nàng tươi hẳn lại :

— Anh Lê Tùng !

Chánh thăm quốc mắt :

— Yêu cầu các nhân chứng giữ trật tự. Cô Huệ Lan ?

Huệ Lan li nhí :

— Dạ

— Yêu cầu cô lại gần Tòa.

Huệ Lan bước qua ghế Lê Tùng. Bị cáo Phan Thiện lặng lẽ nhìn nàng, mặt không lộ một nét thay đổi nao

— Tên thật của cô là Huệ Lan ?

— Vâng.

— Họ ?

— Trần. Trần thị Huệ Lan.

— Chức vụ ?

— Nhân viên ban H-4, cơ sở Mật vụ Miền Nam.

— Cô ra đây từ bao giờ ?

— Mới. Phi cơ hạ cánh xuống Gia lâm cách đây 5 giờ đồng hồ. Tôi về lữ quán thay quần áo rồi tới đây ngay.

— Cô ra Hà nội vì tự ý hay bắt buộc ?

Huệ Lan định trả lời « bắt buộc », nhưng sự nhớ lời dặn của Nguyễn Biên lại nín thinh.

Nguyễn Biên cùng đi với nàng qua Nam vang. Nàng từ giả phi trường Tân sơn nhất một cách bình thường. Nhân viên công an và quan thuế xét